

COLUMN

tekst: Diana van Beaumont
www.dianavanbeaumont.nl
Grondlegger van de Luisterkind Methode

Kindertlabels wanneer gaan ouders ze loslaten?

Wie mij kent weet dat ik gruwel van alle labels die maar rondgestrooid worden. Bijna ieder kind heeft er wel minimaal een. Hoe kan het toch dat ouders dit toestaan, hoe kan het toch dat de maatschappij zich is gaan aanpassen aan al die etiketten? Wanneer is dit ontstaan?

Ik kan het aantal labels niet benoemen en ik wil dat ook niet eens. Voor alles wat net iets anders werkt, waar het kind anders op reageert of anders naar kijkt wordt er weer een etiketje uit een lade gehaald. En dan heb ik het niet alleen over ADHD of PDD-Nos maar zeker ook over Kristalkinderen, Sterrenkinderen, Regenboogkinderen en noem die hele lijst ook maar op. Het lijkt er op dat ouders hun kinderen pas gaan begrijpen als er een naamje bij hoort, als ze een letterlijke handleiding krijgen hoe ze met hun kind om moeten gaan.

Het dagelijkse pilletje

En niet alleen veel ouders omarmen de labels, maar ook de praktijken om je kind te ondersteunen zijn als paddenstoelen uit de grond geschoten. Bedrijven die tests ontwikkelen vieren hoogtij. De geneesmiddelenindustrie heeft er in no time een enorme markt bijgekregen. En geef ze eens ongelijk? Ook de media voeren genoegzaam de informatie aan de gewillige lezer. Gepeperde meningen van ouders die de resultaten zien van het dagelijkse pilletje, tegenover ouders die hun kind zonder medicatie laten zijn zoals ze zijn. Je doet bijna niet meer mee als je kind geen medicatie en minimaal twee labels heeft. Kinderen die op school aan klasgenoten een pilletje vragen zodat ze goed de toetsweek door kunnen komen, hoe gek wil je het hebben?

Nee, ik weet niet hoe het is om een kind met ADHD in huis te hebben. Nee, ik weet niet hoe het is om formulieren in te vullen en mijn dochter net iets 'slechter' af te moeten spiegelen dan ze is, om maar in het plaatje van de begeleiding en bijbehorende financiën te kunnen passen. Nee, ik weet niet hoe het is

als mijn zoon voor de zoveelste nacht huult, omdat hij het geheel niet meer overziet.

Ze willen gewoon weer zichzelf zijn

Maar wat ik wel weet is dat ik in de honderden gesprekken die ik jaarlijks met kinderen heb, via mijn Luisterkind Methode, ik van hen hoor dat er hele andere zaken ten grondslag liggen aan hun gedrag. Dat ze graag gewoon weer zichzelf willen zijn, zonder al die begeleiding, zonder al die medicatie, zonder al die therapieën en stempels, labels en etiketten, zonder de benaming 'stoornis'. Ze willen rust en ze kunnen meer dan goed aangeven wat er anders mag. En ik ben heel blij dat er steeds meer ouders zijn die daar naar kijken, die daar naar luisteren en die met de wensen van hun kind aan de slag gaan. Dat de veranderingen zichtbaar worden en de kinderen weer vrijer worden en zichzelf weer gaan vinden.

Zolang ouders vast blijven houden aan wat de wereld om ze heen blijft roepen, kan ik tien keer praten met het kind, maar zal het geheel niet veranderen. Zo simpel is het ook nog eens.

Je doet bijna niet meer mee als je kind geen medicatie en minimaal twee labels heeft

Ik hoef niet te weten wanneer dit is ontstaan, het gaat om nu, om morgen, om later. Om de kinderen die er nu mee te maken hebben. Die een labeltje hebben, een etiketje, die wekelijks ondersteuning hebben omdat ze 'anders' zijn. Terwijl het 'anders' ondertussen aardig 'normaal' begint te worden. Hoe triest is dat! Wanneer ziet men zijn of haar kind weer gewoon als mens, als kind, als een prachtig wezen met zijn of haar unieke manier van leven, denken en handelen?! Wanneer?